

Blisko wiek w służbie lasu...

Związek Leśników Polskich w RP

02-362 Warszawa, ul. Bitwy Warszawskiej 1920 r. nr 3

www.zlpwrp.pl

e-mail: zlpwrp@związek.lesnikow.polskich.pl

9 5-lecie Związku Leśników Polskich

Lata 1918 - 1939

W roku 2013 mija 95 rocznica powstania Związku Leśników Polskich.

19 lutego 1918 roku na walnym zebraniu członków Wydziału Leśnego Centralnego Towarzystwa Rolniczego w Warszawie podjęta została uchwała o założeniu zrzeszenia zawodowego skupiającego leśników.

Ze względu na brak zgody okupacyjnych władz niemieckich na utworzenie Stowarzyszenia Leśników Polskich, wybory Zarządu i Komisji Rewizyjnej odbyły się po wyzwoleniu spod

okupacji - **10 listopada 1918 roku.**

Przewodniczącym został wówczas Stanisław Kączkowski. Zarząd nawiązał kontakty z leśnikami z całej Polski i w kwietniu 1919 roku odbyła się trójdzielnicowa (Kongresówka, Małopolska i Wielkopolska) konferencja delegatów, na której przedyskutowano ostateczną wersję Statutu. Nazwę zjednoczonego zrzeszenia zawodowego ustalono na Związek Leśników Polskich.

Tworzenie się nowego, jednolitego Związku było jednak długotrwałe. Np. leśnicy z Wielkopolski i Pomorza przyłączyli się do niego dopiero po 1 listopada 1920 roku.

Pierwszym Prezesem Związku Leśników Polskich wybrany został przez Walne Zebranie członków w

dniu 15 sierpnia 1919 roku - Józef Zagórski. Wygłosił on na III Ogólnopolskim Zjeździe Leśników w Poznaniu (10-12 października 1921 roku) referat inauguracyjny. Przyjęto wówczas jednogłośnie następujący wniosek: „Leśnicy polscy zebrani na III Ogólnym Zjeździe w Poznaniu uznają konieczność zjednoczenia wszystkich leśników polskich, do którego mieć mają dostęp:

- a) zawodowi leśnicy,
- b) ludzie dodatnio dla leśnictwa pracujący.

Józef Zagórski

Tworzenie odrębnych stowarzyszeń poza Związkiem uznaje Zjazd za szkodliwe."

W końcu roku 1920 działało 5 kół okręgowych oraz 3 koła lokalne, w połowie roku 1922 działało 11 kół okręgowych. Według sprawozdania Zarządu Głównego Związku Leśników Polskich w końcu maja 1922 roku należało do Związku około 2 tys. członków.

Stosownie do jednej z uchwał III Ogólnopolskiego Zjazdu Leśników opracowany został nowy Statut Związku. Został on zatwierdzony przez władze 4 lipca 1923 roku - a wprowadzał zmiany dotyczące większego nacisku na sprawy zawodowe i obronę interesów rzesz członkowskich. Zmianie uległa również nazwa Związku - na *Związek Zawodowy Leśników w Rzeczypospolitej Polskiej*.

Cele Statutowe (wg Statutu) Związek miał osiągnąć poprzez „opracowywanie podstawowych warunków pracy, zawieranie umów zbiorowych, pośredniczenie przy rozstrzyganiu zatargów zbiorowych i indywidualnych pomiędzy pracodawcami, a członkami Związku, reprezentowanie swych członków na zewnątrz i obronę ich interesów we wszystkich sprawach wynikających ze stosunków służbowych."

Związek miał ponadto organizować różne formy pomocy i samopomocy - jak biura pośrednictwa pracy, kasy zapomogowe i pożyczkowo - oszczędnościowe, udzielanie członkom zapomóg, pożyczek i porad prawnych, urządzać kursy specjalistyczne itp.

Członkami Związku mogli być: „leśnicy i pracownicy tj. urzędnicy i niżsi funkcjonariusze leśni płci obojga, zatrudnieni w gospodarstwach leśnych nie obciążeni zarzutami natury moralnej". W roku 1923 Związek reorganizuje się tworząc nowe oddziały. W latach 1923 -1924 powstaje łącznie 16 nowych oddziałów.

Rok 1924 to walka Związku o oblicze polskiego leśnictwa. W związku z reformą walutową, mającą na celu uzdrowienie finansów państwa, rząd postanowił wyłączyć lasy z resortu rolnictwa i przekształcić w przedsiębiorstwo o odrębnej osobowości prawnej nastawione na osiągnięcie maksymalnych zysków - pod nazwą „Polskie Lasy Państwowe". Rząd nie poinformował Związku o swoich prawdziwych, fiskalnych intencjach i dlatego bardziej energiczne kroki przeciwko tym planom Związek podjął dopiero po otrzymaniu statutu przedsiębiorstwa „Polskie Lasy Państwowe" już zatwierdzonego przez Radę Ministrów i oddanego Prezydentowi do podpisania. Prezydent podpisał go w dniu 28 czerwca 1924 roku - tj. w przeddzień zjazdu delegatów Związku Zawodowego Leśników.

Związek rozpoczął szeroko zakrojoną akcję zmierzającą do zmiany statutu oraz rozciągnięcia nad powołanym przedsiębiorstwem kontroli fachowej. W akcji tej Zarząd Główny poparły wszystkie oddziały i koła terenowe. Głównym powodem spontanicznego działania był fakt, że wg postanowień statutu wszyscy pracownicy administracji lasów państwowych mieli otrzymać wypowiedzenia i zostać zatrudnieni jako pracownicy kontraktowi, a ponadto statut nie uznawał gajowych za pracowników umysłowych. Akcję swą prowadził Związek w prasie, publicznych wystąpieniach, w postaci rezolucji przedkładanych Marszałkowi Sejmu i Senatowi, klubom poselskim i posłom, Prezesowi Rady Ministrów i Prezydentowi RP.

Dzięki temu w jesiennej sesji Sejmu (1924 r.) został zgłoszony wniosek 18 posłów, który stwierdzał między innymi, że nowa organizacja "zdąża w kierunku błędnego systemu polityki i

gospodarki leśnej, pozbawiającej państwo wpływu na regulowanie cen, racjonalny rozdział produkcji na rynku wewnętrznym".

Rząd w końcu ustąpił. 30 grudnia 1924 roku anulował dekret o wyodrębnieniu lasów państwowych. Nie udało się jednak przywrócić poprzedniego statusu prawnego pracowników leśnictwa. Okazało się to bardzo niekorzystne dla Związku ze względu na pogłębiające się uzależnienia Związku od administracji lasów państwowych.

W roku 1926 na Zjeździe delegatów oddziałów Stanisław Waszczyński wystąpił z wnioskiem o opracowanie nowego statutu pod kątem „decentralizacji pracy organizacyjnej i administracyjnej oraz usamodzielnienia w tym kierunku oddziałów i kół miejscowych”.

Ostateczna jego wersja - poprawiona i uzupełniona została wydrukowana w „Życiu leśnika” we wrześniu 1929 roku. Tę datę należy uważać za początek nowego okresu w historii Związku Zawodowego Leśników.

Począwszy od 1926 roku sytuacja dla Związku stawała się coraz trudniejsza, zwiększał się nacisk na Związek Zawodowy Leśników ze strony administracji lasów państwowych.

W przeświadczeniu władz centralnych Związku Zawodowy Leśników stanął na przeszkodzie uregulowania stosunków wewnętrznych w państwowym gospodarstwie leśnym. Uzdrawienie sytuacji w lasach nie było (w przekonaniu rządu) możliwe bez podjęcia radykalnych środków. Winę za powstałe zaniedbania ponosiły oczywiście władze resortu a nie Związek Zawodowy Leśników.

Stan lasów w 1925 roku scharakteryzował dobitnie prof. Szymon Wierdak na zebraniu inauguracyjnym Polskiego Towarzystwa Leśnego - słowami: „Kłęski powojenne w leśnictwie przewyższyły kłęski wojenne”.

Zaniedbania dotyczyły między innymi nieprzeprowadzonej do 1925 roku przez niektóre okręgowe zarządy lasów państwowych (od 1925 roku - dyrekcje lasów) formalnej obsady stanowisk, wskutek czego utrzymywał się ujemny w skutkach stan tymczasowości (np. dyrekcje: wielkopolska, wileńska, siedlecka - zatrudnieni tu pracownicy kontraktowi nie mieli żadnych praw emerytalnych i mogli być usunięci ze służby za jedno-miesięcznym wypowiedzeniem). Rząd nie rezygnował z planów bezpośredniego ingerowania w sprawy organizacji i administracji lasów państwowych.

Z dniem 1 października 1926 roku utworzono urząd „delegata nadzwyczajnego” d/s administracji lasów państwowych i powołano nań Adama Loreta - dotychczasowego dyrektora Warszawskiej Dyrekcji Lasów Państwowych - zwolennika rządów „silnej ręki”. Jego zakres uprawnień był bardzo szeroki, szczególnie w sprawach kadrowych i zarządzania lasami. Na terenie Lasów Państwowych miał władzę niemal dyktatorską, co zbiegało się ze zmianami politycznymi po przewrocie majowym. Powołanie urzędu „nadzwyczajnego delegata” ocenione zostało przez większość czołowych działaczy Związku jako zamach na żywotne prawa pracowników administracji lasów państwowych.

W listopadowym numerze organu prasowego Związku Zawodowego Leśników -w „Lesie Polskim” z 1926 roku ukazał się napastliwy artykuł Stanisława Ihnatowicza starający wykazać niecelowość utworzenia tego rodzaju instytucji, atakujący wprost osobę Adama Loreta. Spowodowało to niechęć A. Loreta do Związku Zawodowego Leśników mimo, że przez dłuższy czas był czynnym członkiem jego władz. Ponadto Związek Zawodowy Leśników stanowił przeszkodę w jego polityce - szczególnie kadrowej.

W coraz większym stopniu zaznaczał się nacisk na Związek. W przypadku uprawiania działalności związkowej będącej „nie po myśli” „nadzwyczajnego delegata” -groziło usunięcie z zajmowanego stanowiska. restrykcje takie dotknęły członków Zarządu Głównego Związku Zawodowego Leśników - np. zwolnieni z pracy zostali:

- Wojciech Klimaszewski - przewodniczący Oddziału Radomskiego ZZL,
- Władysław Mołodyński - przewodniczący Oddziału Suwalskiego ZZL.

W efekcie takich poczynań aktywność Związku uległa znacznemu ograniczeniu.

W tej sytuacji na corocznym zjeździe delegatów w marcu 1926 roku Zarząd Główny stwierdził - „bezczynność zarządów” większości spośród istniejących wówczas 20 oddziałów Związku. Zaniedbania te określił jako „anarchię” i zaapelował do Zjazdu o napiętnowanie takich postaw. Niestety Zjazd nie określił swego stanowiska wobec spraw zasygnalizowanych przez Zarząd Główny. Z niecierpliwością oczekiwali więc leśnicy na IV ogólny zjazd leśników w 1926 roku.

IV Zjazd poświęcił dużo miejsca sprawom związkowym, generalna zasada przyjęta przez Zjazd:

Związek Zawodowy Leśników jest i powinien być jedyną organizacją zawodową pracowników leśnictwa. Nie wyklucza to oczywiście organizacji o charakterze stowarzyszeń -jak PTL.

Mimo trudności Związek Zawodowy Leśników prowadził dość ożywioną działalność samopomocy, propagandową, kulturalno-oświatową i wydawniczą. Związek podjął pertraktacje z PKO w sprawie ubezpieczeń na starość, zorganizowania centralnej kasy pożyczkowej, założenia spółdzielni mieszkaniowej w Warszawie. Nawiązał współpracę z organizacjami leśnymi w Zagrzebiu, Budapeszcie i Pradze.

Zarząd wydawał czasopisma: - „Las Polski” od 1 do 4 tys. egz., „Echa Leśne” -8 tys. egz. oraz miesięcznik „Z życia zawodowego” - 5 tys. egz. - poświęcony sprawom zawodowym pracowników lasów państwowych i prywatnych.

W końcu 1929 roku Związek Zawodowy Leśników liczył 22 oddziały i 234 koła miejscowe z liczbą 6483 członków. Najsilniejszymi oddziałami były: wileński, radomski, siedlecki i poznański. Pracownicy lasów prywatnych stanowili do 3 % ogólnej liczby członków Związku. Przytłaczająca większość członków - 76 % to niżsi urzędnicy i gajowi; wyżsi urzędnicy stanowili w Związku ok. 15 %. Były jednak oddziały w zachodniej i centralnej Polsce gdzie gajowi nie byli przyjmowani do Związku.

W roku 1929 Związek Zawodowy Leśników osiągnął apogeum swojego rozwoju liczebnego. Lata następne cechuje pewien spadek ilości członków.

W roku 1929, roku szalejącego kryzysu, sytuacja Związku staje się bardzo ciężka. Wśród pracowników leśnych przeważa nastrój zniechęcenia i nieufności.

W sprawozdaniu Zarządu Głównego za 1931 rok i za I kwartał 1932 roku wynika, że cały szereg oddziałów istniało wówczas „jedynie na papierze”. Sytuacja ta dotyczyła prawie połowy oddziałów. Jednocześnie następował spadek ilości członków (od 12,5 % w oddziale radomskim do 33 % w oddziale bydgoskim).

Główną przyczyną trudności był brak funduszy.

Ogłoszone w 1932 roku „prawo o stowarzyszeniach” pociągało za sobą konieczność zmian w statucie Związku. Zjazd delegatów w 1933 roku zmienił charakter Związku, ze Związku Zawodowego Leśników Rzeczypospolitej Polskiej usunięto słowo „zawodowy” i po 11 latach Związek ponownie stał się stowarzyszeniem.

Z innych istotnych zmian w statucie podkreślić należy rozszerzenie zapisów o sposobach realizacji zadań związku. Zaliczono do nich między innymi obronę godności osobistej i zawodowej członków, obronę ich interesów, udzielania pomocy prawnej, szerzenie oświaty zawodowej, wywieranie wpływu na kształtowanie się o rozwój leśnictwa polskiego.

Związek protestował w 1934 roku w sprawie obniżenia stawek wynagrodzenia niżej płatnych urzędników państwowych, w tym zatrudnionych w lasach o 7-12 %. Występował również o przeszerzeganie pracowników, zwiększenie deputatów rolnych, remonty mieszkań służbowych, wypłacanie przez dyrekcje odszkodowań za szkody wyrządzone przez zwierzynę leśną na gruntach deputatowych.

Ze starań tych nic nie wyszło, gdyż ostry reżim oszczędnościowy uniemożliwił zwiększenie wydatków. Co więcej, rok 1935 przyniósł na okres 2 lat, w celu przywrócenia równowagi budżetowej, podatek nadzwyczajny w wymiarze dalszych 7 -12 % wysokości uposażenia. Dopiero w roku 1937 nastąpiło „odmrożenie” awansów, co zresztą dotyczyło nielicznych pracowników.

W tych warunkach duże znaczenie miała organizowana przez Związek samopomoc. Istniała Centralna Kasa Pogrzebowa -jednak ze względu na przymus należenia do niej stała się bardzo niepopularna. Większość oddziałów posiadała własne kasy zapomogowo-pożyczkowe. Z innych form pracy wymienić należy biuro pośrednictwa pracy oraz biuro porad prawnych działające przy Zarządzie Głównym.

Organizowano również szkolenia (kursy dla gajowych) i prowadzono działalność wydawniczą („Echa Leśne”, „Las Polski” oraz kwartalnik „Życie Leśnika”).

Jeśli chodzi o liczebność Związku, to utrzymywała się ona prawie na niezmiennym poziomie i wynosiła w 1935 roku 4919 członków, w 1936 r. - 4809, w 1937 r. - 4600 członków.

W historii Związku Leśników ostatnie cztery lata poprzedzające II wojnę światową należy traktować szczególnie ze względu na głęboki wstrząs, jaki Związek przeżył w latach 1936 - 1938, kiedy groziła mu nawet likwidacja.

W Związku narastała opozycja „dołów” przeciw Zarządowi Głównemu, kierowanemu przez Mariana Nagabczyńskiego - człowieka dyrektora LP - Adama Loreta. Na Zjeździe w Warszawie w 1935 roku na stanowisko przewodniczącego powołano posła na Sejm (niezależnego od dyrektora LP) - Jana Freymana.

Administracja Lasów Państwowych nie zamierzała pogodzić się z utratą wpływów w Związku.

Jan Freyman wygłosił 27 stycznia 1937 roku w komisji budżetowej Sejmu przemówienie, w którym zarzucił Adamowi Loretowi nieprzestrzeganie w Lasach Państwowych przepisów w zakresie między innymi:

- wysokości wynagrodzeń dla służby przygotowawczej,
- karania pracowników,
- braku ochrony prawnej pracowników (fałszywe oskarżenia),
- braku przepisów wykonawczych o deputatach (10 lat opóźnienia),
- braku możliwości uzyskania odszkodowania przez pracowników za szkody od zwierzyny leśnej na deputatach.

Jan Freyman mówił również o przeciążeniu pracą leśników w terenie, o stałym obniżaniu się wysokości uposażenia, o braku dodatków na koszty podróży i diety. Po tym wystąpieniu rozpętała się istna burza na zebraniach oddziałów, w prasie fachowej i codziennej, podsycana przez ludzi dyrektora A. Loreta.

Na Zjeździe w maju 1937 roku w Warszawie dokonano rozłamu Związku -przedstawiciele pracowników Lasów Państwowych opuścili obrady i przenieśli się do gmachu Dyrekcji Naczelnej LP zarzucając Janowi Freymanowi, że swego czasu nie wystąpił na forum Sejmu w obronie honoru leśników państwowych.

Leśnicy prywatni zorganizowali się w odrębne zrzeszenie pod nazwą „Związek Pracowników Leśnych”. Stan Związku Leśników Polskich zmniejszył się do 3 tys. członków.

Następny Zjazd w czerwcu 1938 roku w Radomiu przyniósł pewien zwrot ku lepszemu. Prezesem Związku został wybrany Gustaw Pattek nie związany z grupą, która zainicjowała rozłam Związku

Jednak administracja była nawet zdecydowana na likwidację Związku, który ponownie zaczął się wyłamywać spod jej wpływów. Jednym z najgorętszych zwolenników usamodzielnienia się Związku i jego wewnętrznej odnowy był redaktor „Życia Leśnika” Stefan Ruśkiewicz.

Okres wojny i okupacji 1939 - 1944

W okresie wojny i okupacji Związek nie prowadzi działalności. Natomiast leśnicy członkowie Związku wstępują gremialnie do tajnych organizacji wojskowych.

W 1940 roku powstaje na podstawie decyzji gen. Grota Roweckiego tajna samodzielna jednostka leśnictwa, nieco później drugą powołuje do życia Delegat Rządu Cyryl Ratajski. Obie jednostki łączą się wkrótce w jedną podległą Delegatowi Rządu.

Na czele tajnego leśnictwa stanął Teofil Lorkiewicz (ps. Sosnowski). Szef Leśnictwa w jednym z pierwszych rozkazów polecał leśnikom współdziałać czynnie z ruchem partyzanckim - dotyczył on wszystkich grup walczących z Niemcami.

Kolejny rozkaz dotyczył sabotowania wywózki, załadunku i przecierania drewna w tartakach bez niszczenia (palenia) tartaków.

Wydany został również rozkaz bezwzględny: „Za wszelką cenę należy zachować lasy”.

Był to rozkaz szczególny, bo przewidywał za jego niewypełnianie surowe kary.

Prowadzono intensywne prace dotyczące ewidencji szkód i strat w leśnictwie oraz opracowywano zasady funkcjonowania leśnictwa po wyzwoleniu.

Jedną z najważniejszych w tym projekcie była sprawa upaństwowienia lasów prywatnych o powierzchni powyżej 25 ha.

Szef Leśnictwa został rozstrzelany w czasie Powstania Warszawskiego, a większość dokumentów spłonęła.

Leśnicy prowadzili także akcję Samopomocy Koleżeńskiej. Tak np. w Warszawie powołali Komisję Rozdzielczą, której przewodniczył Eugeniusz Zakrzewski, a członkiem był m. innymi Eugeniusz Ilmurzyński.

Początkowo w latach 1939 - 1940 akcja obejmowała Warszawę i okolice i prowadzona była w skromnych rozmiarach. Pomagano rodzinom leśników, którzy zginęli w wyniku działań wojennych, dostali się do niewoli, byli wywiezieni do obozów lub zostali zamordowani.

Od 1941 roku rozszerzono zasięg działalności, zwłaszcza od momentu, kiedy powołano oficjalnie Fundusz Pomocy Koleżeńskiej Leśników przy Kasie Zapomogowej Dyrekcji Naczelnej LP.

Niemcy zorientowali się w 1943 roku, czemu służy Fundusz i zlikwidowali go. Ale Komisja Rozdzielcza działała nadal do sierpnia 1944 roku.

W okresie swego istnienia Komisja zebrała 350 tys. zł. Zasiłki miesięczne przyznawane rodzinom wynosiły od 100 do 400 zł.

Dokumenty Komisji zostały zniszczone w czasie Powstania Warszawskiego. Ofiarodawcy i obdarowani stali się bezimienni.

Okres lubelski 1. VIII. 1944 - 30. VII. 1945

1 sierpnia 1944 roku grupa leśników pod przewodnictwem najstarszego z nich Bolesława Osińskiego założyła podwaliny pod Dyrekcję Lasów Państwowych w Lublinie, pod Naczelną Dyrekcję Lasów Państwowych i Związek Zawodowy Leśników Rzeczypospolitej Polskiej.

Powstaje Komisja Organizacyjna Zjazdu Leśników, która doprowadza w dniu 27 sierpnia 1944 r. do pierwszego Walnego Zebrania członków Związku w Lublinie. W Zjeździe wzięło udział 171 delegatów.

Związek oparty na Statucie Związku Leśników z 1933 roku otrzymał nazwę „Związek Zawodowy Leśników Rzeczypospolitej Polskiej”, a władze Związku tytuł „Tymczasowy Zarząd Główny Związku Zawodowego Leśników Rzeczypospolitej Polskiej w Lublinie”. Przewodniczącym Związku wybrano Zygmunta Domagałę.

Walne Zebranie uchwaliło następujące wnioski, jako wytyczne do pracy Tymczasowego Zarządu Głównego:

1. Upaństwowienie lasów prywatnych.
2. Utworzenie „Lotnej Straży Leśnej” dla zapobieżenia dalszego rozgrabiania lasów.
3. Uzbrojenie straży leśnej w broń palną.
4. Zorganizowanie Szkoły Leśnej i Kursów Leśnych, celem przeszkolenia nowych fachowców dla wypełniania luk, powstałych wskutek wojny.
5. Umożliwienie zdolniejszym leśnikom obejmowania wyższych stanowisk ze względu na brak fachowców
6. Poczynienie starań u Rządu, by po zakończeniu wojny uzyskać dla wdów i sierot po leśnikach oraz dla leśników niezdolnych do pracy, poparcie moralne i materialne.
7. Przedstawić Rządowi projekt uposażenia służbowego pracowników leśnych.
8. Utworzenie „Funduszu Pomocy dla Leśników i ich Rodzin”.

Większość z tych wniosków została w całości lub w części zrealizowana.

W dniu 4 listopada 1944 roku odbył się Walny Zjazd przedstawicieli robotników leśnych i tartacznych, który powołał do życia „Związek Zawodowy Robotników i Pracowników Leśnych”.

W porozumieniu i za zgodą Centralnej Komisji Związków Zawodowych ustalono, że zostanie zwołany na 29 i 30 lipca 1945 roku Walny Zjazd Delegatów Związku Zawodowego Pracowników Leśnych i Przemysłu Drzewnego, w czasie którego nastąpi połączenie dwóch dotychczas działających Związków.

Z dniem 29 lipca 1945 roku Związek Zawodowy Leśników Rzeczypospolitej Polskiej zakończył swą samodzielną działalność.

Związek Leśników Polskich w Rzeczypospolitej Polskiej po reaktywowaniu - lata 1992 - 2013

Próba reaktywowania Związku Leśników Polskich miała miejsce w 1983 roku.

Efektom było utworzenie Związku Zawodowego Leśników pod nazwą Federacja Zakładowych Organizacji Związkowych Pracowników Lasów Państwowych kierowanego od 1984 do 1990 roku przez Krzysztofa Andrzejczyka, a w latach 1991-1992 Marka Gerunga.

W styczniu 1989 roku zawiązał się Komitet Założycielski Związku Leśników Polskich pod przewodnictwem Zbigniewa Grugela. W skład Komitetu weszli przedstawiciele z terenu RDLP Białystok, Gdańsk, Olsztyn, Toruń, Piła, Poznań, Katowice, Lublin, Łódź, Radom, Warszawa, Zielona Góra oraz Parków Naro

Kierownictwo Federacji Zakładowych Organizacji Związkowych Pracowników Lasów Państwowych

Statut Związku Leśników Polskich został zarejestrowany w 1990 roku, a **Zjazd Założycielski ZLP w RP odbył się we wrześniu 1992 roku i od tego czasu datuje się formalne reaktywowanie Związku Leśników Polskich. Pierwszym przewodniczącym Związku został Zbigniew Grugel.**

Po rezygnacji ze stanowiska przewodniczącego kol. Zbigniewa Grugela przewodniczącym został wybrany w końcu 1993 roku kol. Jerzy Przybylski, który pełnił tę funkcję przez kolejne 3 kadencje i był wybierany w latach: 1997, 2002 i 2007r.

Zjazd założycielski Związku, 1992 r. Od lewej: Paweł Kania, Marek Gerung, Zbigniew Grugel, Bernard Matuszczak

Na Zjeździe Sprawozdawczo-Wyborczym w Spale w dn. 23.11.2012 r. przewodniczącym Związku został wybrany Bronisław Sasin – dotychczasowy wiceprzewodniczący Związku oraz przewodniczący Regionu Zachodniego w Szczecinie. Na Zjeździe przyznano kol. Jerzemu Przybylskiemu godność Honorowego Przewodniczącego Związku.

V Zjazd sprawozdawczo- Wyborczy w Spale - przemawia ustępujący Przewodniczący Związku Jerzy Przybylski.

Głos zabiera nowo wybrany przewodniczący Bronisław Sasin

Liczba członków w styczniu 1994 roku wynosiła 14 tysięcy. Na skutek sprywatyzowania prac leśnych liczba pracowników w Lasach Państwowych spadła z 66 tysięcy do 34 tysięcy w 1999 r. W konsekwencji ilość członków w styczniu 1999 roku wynosiła 10 044.

Aktualnie Związek liczy (wg stanu na 1.01.2013 r.) 10057 członków i zrzesza 379 zakładowych organizacji związkowych.

. W skład Związku wchodzi także Związek Leśników Polskich Parków Narodowych oraz Biura Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej.

Lata 1993- 2013 to działania Związku na rzecz wzrostu płac oraz poprawy warunków pracy pracowników Lasów Państwowych. Związek przeprowadził w tym okresie 2 spory zbiorowe z Dyrektorem Generalnym Lasów Państwowych, 2 spory zbiorowe z Ministrem OŚZNiL, doprowadził do rozszerzenia Służby Leśnej i znolizowania Ustawy o lasach. Wprowadzono pożyczki na zakup samochodów dla leśniczych, nastąpił realny wzrost płac w Lasach Państwowych oraz w Parkach Narodowych. Nie udało się jednak zrealizować wszystkich zamierzeń, a prywatyzacja prac leśnych spowodowała odejście z LP do firm prywatnych ok. 30 tysięcy robotników. Rok 1998 przyniósł podpisanie Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników Lasów Państwowych. W 2001 Minister Środowiska, po długotrwałych negocjacjach, podpisał Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla Pracowników Parków Narodowych.

Z dniem 1 stycznia 2012 r. parki narodowe z mocy zmiany ustawy o ochronie przyrody stały się Państwową Osobą Prawną, co spowodowało utratę PUZP, który do tego momentu obowiązywał w parkach narodowych.

Minister Środowiska przestał być stroną dla związków zawodowych działających w parkach narodowych do PUZP. Powstał Związek Pracodawców Polskich Parków Narodowych na ręce którego, związki zawodowe złożyły wniosek o wynegocjowanie nowego PUZP.

Związki zawodowe stały na stanowisku zawarcia ponownie w całości dotychczasowego Układu, jednak pracodawcy podjęli decyzję o wprowadzeniu do jego zapisów zmian.

W dużej mierze zapisy uprzednio obowiązującego PUZP zostały utrzymane, wprowadzono jednak pewne drobne zmiany – po burzliwych negocjacjach. Z najważniejszych zmian to: wykreślenie na wniosek pracodawców z Układu naukowców, nowo zatrudnieni pracownicy w Służbie Parku nie będą mieli prawa po przejściu na rentę lub emeryturę do mieszkania zamiennego,

Uprawnienie do nagrody jubileuszowej będą posiadali pracownicy, którzy przepracowali w parku narodowym, co najmniej 10 lat, odchodzący na rentę lub emeryturę otrzymają odprawę po przepracowaniu, co najmniej 5 lat w parkach narodowych, wyłączając wypadki przy pracy.

Pracodawcy proponowali zawarcie Układu na czas określony, jednak strona Związkowa postawiła zdecydowany sprzeciw i po negocjacjach uzgodniono, iż Układ będzie zawarty na czas nieokreślony. **Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla Pracowników Parków Narodowych został podpisany 13 lutego 2013 r. w Izabelinie.**

Złożenie podpisów przez strony na wynegocjowanym projekcie PUZP dla pracowników parków narodowych (fot. M. Kamińska KPN)

Związek przedstawił także opinię do rozporządzenia o służbie leśnej, w której zwrócił uwagę na konieczność podniesienia najniższych wynagrodzeń. Wniosek Związku uwzględniono.

Po 4-letnich staraniach Związku przy współpracy DGLP ukazało się rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej przyznające Służbie Leśnej prawo do 1500 km ryczałtu na jazdy lokalne samochodami prywatnymi używanymi do celów służbowych.

Rok 1998 to także walka Związku o utrzymanie Lasów Państwowych w dotychczasowym kształcie organizacyjnym, wyrażająca się między innymi zbieraniem podpisów pod protestem przeciw zwrotowi lasów państwowych w naturze w ramach reprivatyzacji i rekompensaty za utracone mienie zabużańskie.

Wspólnie z Ruchem Obrony Lasów Polskich zebraliśmy ponad 408 tysięcy podpisów.

W roku 1999 Związek wspiera czynnie, poprzez zbieranie podpisów, pierwszą inicjatywę obywatelską ustawy w Sejmie - o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych. Prezydent podpisał ustawę w sierpniu 2001 roku.

Związek występował także przeciwko tworzeniu spółki akcyjnej na bazie Lasów Państwowych, z pozytywnym efektem.

Związek był również jednym z uczestników - założycieli Komitetu Referendalnego w sprawach prywatyzacji i reprivatyzacji lasów powołanego z inicjatywy posła Stanisława Żelichowskiego oraz brał czynny udział w zbieraniu podpisów pod wnioskiem o przeprowadzenie referendum.

W styczniu 2000 r. przekazano Marszałkowi Sejmu 556 tysięcy podpisów. Sejm odrzucił wniosek o przeprowadzenie referendum.

Komitet Referendalny. Od lewej: poseł Stanisław Żelichowski, prof. Stefan Arbatowski, prezes RDLP Tadeusz Chodzik, przew. ZLP w RP Jerzy Przybylski

W 2001 roku Związek protestuje przeciwko podpisaniu ustawy reprivatyzacyjnej. Prezydent ustawy nie podpisuje.

Związek wystąpił także do Premiera z protestem w sprawie zamiaru włączenia Lasów Państwowych do sektora finansów publicznych oraz obciążenia Lasów Państwowych dodatkowymi podatkami. Wspólna akcja Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych, Stowarzyszeń Leśnych i Związku przyniosła efekt w postaci odstąpienia Ministra Finansów od w/w pomysłów.

Ponowny problem z włączeniem Lasów Państwowych do sektora finansów publicznych wystąpił w 2010 r.

W dniu 20 października 2010 r. odbyła się pikietą około 200 leśników przed gmachem Sejmu RP w związku z przekazaniem Marszałkowi Sejmu podpisów zebranych przez Związek Leśników Polskich w RP, NSZZ „Solidarność” (Krajowy Sekretariat ZNOŚiL) oraz Ruch Obrony Lasów Polskich pod protestem przeciwko włączeniu PGL Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych.

Delegacja w składzie: Henryk Pargieła i Janusz Dawidziuk (ROLP), Jerzy Przybylski, Jerzy Miliszewski, Bronisław Sasin i Paweł Kania (ZLP w RP), Zbigniew Kuszlewicz, Piotr Lutyk, Kazimierz Uleniecki (NSZZ „Solidarność”) oraz w obecności Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych Mariana Pigana udała się z 25 paczkami zawierającymi listy z podpisami do gabinetu Marszałka Grzegorza Schetyny, gdzie przewodniczący ZLP w RP Jerzy Przybylski przekazał Marszałkowi petycję podpisaną przez wszystkie 3 organizacje oraz protokół przekazania 207.000 podpisów.

Wobec braku reakcji rządu i Sejmu RP na złożoną petycję, w dniu 24 listopada 2010 r. odbyła się demonstracja leśników przeciwko włączeniu Lasów Państwowych do sektora finansów publicznych. Demonstrację zorganizowały centrale związkowe: Związek Leśników Polskich w RP i Krajowa Sekcja Pracowników Leśnictwa NSZZ „Solidarność”. Uczestniczyło ok 6.500 osób.

Protestujący nieśli ponad 100 transparentów z hasłami przeciwko włączeniu LP do finansów publicznych i kilkaset flag z logo Związku Leśników Polskich, NSZZ „Solidarność”, Lasów Państwowych oraz flagi narodowe.

Do demonstrujących wyszli posłowie: Jan Szyszko, Dariusz Bąk, Jerzy Gosiewski i senator Wojciech Skurkiewicz, którzy w swoich wystąpieniach podkreślili zagrożenia dla Lasów Państwowych, zwłaszcza w powiązaniu z procedowaną ustawą o Banku Gospodarstwa Krajowego, w której wprowadza się nowe narzędzie finansowe w postaci listów zastawnych.

Ostatecznie projekt Ministra Finansów został wycofany.

Działalność wydawnicza i socjalna Związku.

Związek wydaje miesięcznik - biuletyn „Leśnik” poświęcony problemom pracowników Lasów Państwowych i Parków Narodowych (wydano dotąd 165 nr).

Związek udzielał także pomocy leśnikom w szczególnych sytuacjach życiowych, w tym z powodu szkód powodziowych. W 1977 r. zebrano i przekazano ponad 26 tysięcy złotych leśnikom powodziannym z okolic Wrocławia, a w 2002 roku przekazano kwotę ok. 7 tysięcy złotych leśnikom czeskim dotkniętym również klęską powodzi.

Ponadto udzielono pomocy materialnej chorym leśnikom lub członkom ich rodzin na kwotę ponad 100 tysięcy złotych.

Związek jest współwłaścicielem Sanatorium „Leśnik-Drzewiarz” w Krynicy- Zdrój i Ośrodka Wypoczynkowego „Jantar” w Jantarze. Z obydwu tych obiektów korzystają corocznie członkowie Związku.

Sanatorium „Leśnik-Drzewiarz” ul. Podgórna 1, 33-380 Krynica-Zdrój
tel. +48.18.4712861 tel. +48.18.4712862 fax: +48.18.4712932, e-mail:
lesnik-drzewiarz@pro.onet.pl

Obiekt wypoczynkowy położony na zboczu góry, bezpośrednio nad centrum Krynicy.
Pobyt w naszym sanatorium zalecany jest szczególnie dla osób cierpiących na schorzenia:
- układu pokarmowego, układu krążenia, kardiologiczne, dróg moczowych, przemiany materii.
Ośrodek Wczasowy „JANTAR” ul. Morska 10, 82-107 Jantar
tel. (055) 247 89 95, fax. (055) 247 89 06, e-mail: jantar@jantar.gda.pl

Zakwaterowanie: hotelowiec murowany, piętrowy, pokoje 3 osobowe wyposażone w prysznic, wc, umywalkę, tv.

domki kampingowe 2, 3 i 4 osobowe wyposażone w komplet sanitarny.
Domki 3 i 4 osobowe są dwupokojowe, 2 osob. - 1 pokój.

Współpraca międzynarodowa.

Związek rozwijał współpracę zagraniczną ze Związkami Leśników Szwecji, Węgier, Słowacji, Czech i ostatnio Rumunii polegającą na wymianie grup członków związków oraz na uczestnictwie w zawodach sportowych. Związek przystąpił w 1998 roku do Międzynarodowej -Federacji Związków Zawodowych Pracowników Budownictwa, Przemysłu Drzewnego i Leśnictwa w Genewie.

Polska delegacja, w tym przedstawiciel Związku Leśników Polskich w RP uczestniczył w Międzynarodowej Konferencji w dn. 24-28.05.2005 r. w Genewie zorganizowanej przez Międzynarodową Organizację Pracy..

Przedstawiciele: Chile, USA, Polski, Francji, Kamerunu, Boliwii, Nowej Zelandii

W dniach 5-6 maja 2010 r. w Ružomberoku (Słowacja) odbyła się Międzynarodowa Konferencja na temat ochrony lasów. W konferencji uczestniczyli przedstawiciele administracji leśnej oraz związków zawodowych z Czech, Polski i Słowacji.

Konferencje prowadził Przewodniczący Słowackich Związków Zawodowych „Drewno, Las, Woda” Zdenek Dlugos.

Reprezentacja Leśników z Polski z Dyrektorem Generalnym LP Marianem Piganem.

W dniach 15-17 maja 2013 r. w Starej Lubowni odbyła się Międzynarodowa Konferencja na temat „Ochrona lasów, wpływ transformacji na rozwój gospodarki leśnej i zatrudnienia oraz dialog społeczny w sektorze leśnym“. W konferencji uczestniczyli przedstawiciele administracji leśnej oraz związków zawodowych z Czech, Polski, Słowacji, Węgier, Chorwacji i Serbii. Konferencję prowadził również Przewodniczący Słowackich Związków Zawodowych „Drewno, Las, Woda“ Zdenek Dlugos. Ponadto ze strony słowackiej, oprócz działaczy związkowych, w konferencji uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Środowiska, Dyrekcji Generalnej Lasów Słowackich, Tatrzańskiego Parku Narodowego Słowacji (TANAP) oraz Dyrekcji Lasów Miejskich.

Prowadzący Konferencję Zdenek Dlugos (po środku) oraz przedstawiciele leśnych urzędów Słowacji.

Polskę reprezentowali tylko przedstawiciele Związku Leśników Polskich w RP w składzie: Bronisław Sasin-przewodniczący ZLP w RP, Jerzy Miliszewski-wiceprzewodniczący ZLP w RP, Józef Stec i Grzegorz Cekus – członkowie Prezydium ZLP w RP.

W ramach porozumienia o współpracy i wymianie doświadczeń pomiędzy polskimi i rumuńskimi leśnikami, w dniach 18-19 lipca br. przebywali w Polsce rumuńscy leśnicy związkowcy reprezentujący Rumuńską Konfederację Consilva. Była to pierwsza wizyta rumuńskich związkowców po podpisaniu w 2012 roku porozumienia o współpracy.

Delegacja rumuńska w Nadleśnictwie Krzeszowice

W ramach rewizyty w dniach 7 -11 października br. członkowie Związku Leśników Polskich w RP uczestniczyli w wyjeździe szkoleniowo – zawodowym do Rumunii.

Delegacja polska w Sibiu (Rumunia)

W odległym od Bukaresztu o ok. 55 km Racari w domku myśliwskim Bolovani. odbyło się w spotkanie z kierownictwem Consilva -Związku Zawodowego Leśników Rumuńskich, na czele z Przewodniczącym Konfederacji Consilva Marianem Stoicescu,

Bolovani to odpowiednik polskiego OHZ o pow. powierzchni 402 ha,został założony w 1978 roku i jest przeznaczony do intensywnej hodowli dzików dla gospodarki łowieckiej, obecnie populacja ich liczy 120 szt. Również wewnątrz zagrody jest utrzymywanych 40 danieli, wprowadzonych do hodowli w latach 80-tych ub. wieku.

Bolovani – Przewodniczący Consilvy Marian Stoicescu (po środku) przedstawia obiekt.

W czasie wizyty polscy leśnicy zostali zapoznani z funkcjonowaniem oraz organizacją leśnictwa i związków zawodowych w Rumunii.

Po zapoznaniu się z ośrodkiem hodowli zwierząt i informacjami dotyczącymi leśnictwa oraz związków zawodowych w Rumunii delegacja polskich związkowców została zaproszona przez rumuńskich kolegów na okoliczną kolację, na której spożywano dania regionalne.

Z okazji 80 lecia 90 lecia Związku Leśników Polskich w RP ufundowane zostały sztandary dla Związku Leśników Polskich w RP, Związku Leśników Polskich Regionu Środkowopolskiego w Łodzi, Związku Leśników Polskich Regionu Radomskiego, Związku Leśników Polskich Okręgu Zielonogórskiego, Związku Leśników Polskich Regionu Górnośląskiego w Katowicach, Związku Leśników Polskich Parków Narodowych.

W 2010 r. nadano sztandar dla Związku Leśników Polskich w RP Regionu Olsztyńskiego i Zachodniego w Szczecinie oraz w 2012 roku dla Związku Leśników Polskich w RP Regionu Pilskiego.

W uznaniu zasług działaczy Związku Leśników Polskich Prezydent RP przyznał w okresie 1998 - 2003 kilkadziesiąt odznaczeń państwowych, w tym:

- 2 Krzyże Komandorskie Orderu Odrodzenia Polski
- 3 Krzyże Oficerskie Orderu Odrodzenia Polski
- 18 Krzyży Kawalerskich Orderu Odrodzenia Polski

Wręczono także kilkaset odznaczeń związkowych „Zasłużony dla Leśników Polskich”. Kilkunastu działaczy Związku Leśników Polskich zostało uhonorowanych Kordelasem Leśnika Polskiego.

Działalność rekreacyjna i sportowa

Związek Leśników Polskich w RP organizuje Rajdy Leśnika, które w ostatnich latach gromadziły powyżej 2000 uczestników.

Początkowo Rajd Leśników gromadził kilkaset uczestników, np. w 1997 roku w Pieninach Nadleśnictwo Krościenko- RDSLP Kraków) uczestniczyło ok. 200 osób.

Po 15 latach na Rajdzie Leśników zorganizowanym ponownie na terenie RDLP Kraków (17.09.2009 r.) uczestniczyło 2500 osób

Tak duża impreza to świetna promocja leśnictwa i działalności leśników wśród lokalnych społeczności.

Rajd jest okazją do integracji leśników z całej Polski, poznania walorów przyrodniczych, turystycznych oraz historycznych na kraju.

Celem rajdu jest choć chwilowe oderwanie się od codziennych, często samotnie wypełnianych obowiązków

Jubileuszowy XXV Rajd Leśników „Na Prastarej Piastów Ziemi, wśród wulkanów, Zamków, Kniei” odbył się w dniach 8 - 10 sierpnia 2013 r. na terenie Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych we Wrocławiu, w którym uczestniczyło ok. 1250 osób.

Była to doskonała okazja do poznania walorów przyrodniczych, turystycznych oraz historycznych Dolnego Śląska, a szczególnie miasta Wrocławia.

Znaczenie integracji wewnątrz środowiska leśników i potrzebę ukazywania efektów naszej pracy społeczeństwu podkreślał w swoim wystąpieniu dyrektor Grzegorz Pietruńko oraz Krajowy Duszpasterz Leśników ks. Bp Edward Janiak podczas mszy w intencji leśników. Msza została odprawiona w sobotę, przed finałem rajdu, we wrocławskim kościele p.w Św. Maurycego.

Systematycznie rozgrywane są również turnieje szachowe.

W okresie 1993-2013 miały miejsce Mistrzostwa Polski Leśników, a ich trofeum jest Puchar Przewodniczącego Związku Leśników Polskich. Trzy razy zwyciężali indywidualnie leśnicy Węgierscy, których reprezentacja uczestniczy w Mistrzostwach od 1998 r.

W dniach 27 lutego - 2 marca 2013 r. w Ośrodku „Leśnik” w Łagowie odbyły się Międzynarodowe XXI Szachowe Mistrzostwa Polski Leśników. Zawody zgromadziły 54 pasjonatów szachów z całej Polski a także gości z Węgier. Międzynarodowym Mistrzem Polski Leśników został Nandor Papp z Węgier oraz Robert Muła i Roman Godlewski.

Polscy leśnicy-szachisi uczestniczą również od 1998 r. w Spartakiadach Leśników Węgierskich a od 2008 r. w Chorwacji.

W dniach 30 maja - 1 czerwca 2008 Związek Zawodowy Leśników Chorwacji zorganizował zawody sportowe, na które zaprosił 8-osobową ekipę ze Związku Leśników Polskich. Nasza reprezentacja była przyjmowana bardzo gościnnie. Oprócz Polski w zawodach brali udział przedstawiciele leśników z Węgier, Rumunii i Słowenii.

ZLP w RP reprezentowali :Bronisław Sasin- kierownik drużyny, Janina Sobczak i Michał Tybiszewski (bilard – foto niżej), szachiści:Tomasz Findysz i Tomasz Krzysztofiak oraz strzelectwo sportowe : Waldemar Jedynak i Jan Jankowski.

Drużyna ZLP wRP- od lewej: Bronisław Sasin, Janina Sobczak, Tomasz Krzysztofiak i z tyłu od lewej:Tomasz Findysz, Michał Tybiszewski, Jan Jankowski

Janina Sobczak i Michał Tybiszewski startują w kręglach.

W dniach 3 – 4 czerwca 2011 roku, ponownie w Umag (Chorwacja), odbywała się Spartakiada leśników Chorwacji z udziałem drużyn z Węgier, Polski oraz Rumunii. Związek Leśników Polskich w RP wystawił 4-osobową drużynę szachistów w składzie: Piotr Dziadoń, Jacek Malowaniec, Tomasz Najbar, Stanisław Przytułski. Kierownikiem był Jerzy Miliszewski (na foto poniżej – po środku).

W dniach od 23 do 25 sierpnia bieżącego roku na Węgrzech odbyły się Międzynarodowe Zawody Sportowe Leśników. Ta cykliczna impreza zgromadziła liczną rzeszę zawodników już po raz 17-sty. Około 500 sportowców z branży leśnej rywalizowało w 10-ciu dyscyplinach, a mianowicie w piłce nożnej, koszykówce, biegach, pływaniu, strzelaniu, kręglach, zespołowych grach karcianych, tenisie stołowym i szachach. Do rywalizacji przystąpili reprezentanci 5-ciu krajów – oprócz gospodarzy przybyli jeszcze Chorwaci, Słowacy, Rumuni i skromna reprezentacja Polski.

Otwarcie we wrześniu 2013 r. Międzynarodowych Zawodów (od lewej) Przewodniczący Związku Leśników Węgierskich, przedstawiciel firmy Bakonyerdo Zrt, przedstawiciele Związków Słowacji, Polski (Grzegorz Cekus), Chorwacji i Rumunii.

Drużyna polskich leśników w/w zawodach w rozgrywkach szachowych: (od lewej) Ignacy Truszkowski (3 miejsce), Grzegorz Klimek (7 miejsce) i Piotr Dziadoń (2 miejsce)

Imprezy sportowe były organizowane także przez Rady Okręgowe i Regionalne.

Już po raz siedemnasty stanęli w szranki leśnicy z terenu Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Krakowie, aby rywalizować w XVII Regionalnej Spartakiadzie Leśników – Muszyna Złockie 2013. Spartakiada była organizowana w dniach 18 – 20.10.2013 r. przez Związek Leśników Polskich Okręgu Małopolska przy RDLP w Krakowie z/s w Krościenku. Rywalizowało dzielnie ze sobą 12 drużyn. Leśnicy mieli okazję wykazać się sprawnością fizyczną i refleksem w siatkówce 3-osobowej, w rzucie piłką do kosza, tenisie stołowym, rzutkach do tarczy, pchnięciu kulą, skakaniu w workach, wbijaniu gwoździ a także w przerzynaniu piłą ręczną kłody. Bardzo istotne było również celne oko w strzelaniu do rzutków, w strzelaniu z kbks i w strzelaniu z wiatrówki. Po zaciętej i bardzo wyrównanej walce we wszystkich konkurencjach zwycięstwo drużynowe wywalczyli dla swojej drużyny po raz kolejny zawodnicy Nadleśnictwa Piwniczna, wyprzedzając ekipy z nadleśnictw Niepołomice i Nowy Targ.

Adam Wnęk z Nadleśnictwa Piwniczna w pchnięciu kulą.

Nadleśniczy Nadleśnictwa Limanowa Jan Legutko w konkurencji „niespodzianka” dla „szefów i sponsorów”.

Związek rozpoczyna 96 rok życia. Związek Leśników Polskich w RP był i chce nadal być postrzegany jako organizacja przewidywalna, upominająca się zdecydowanie o prawa pracowników leśnictwa, ale także nie tracąca z pola widzenia horyzontu przyszłości. Taka postawa Związku musi się spotkać z równie wyważoną i przemyślaną polityką Resortu Środowiska i Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych, bo jak zapisano w protokole ze Zjazdu Delegatów Związku Leśników Polskich w Rzeczypospolitej Polskiej, który odbył się w czerwcu 1938 r. w Radomiu **„Tu nie chodzi o walkę z Lasami Państwowymi, lecz o lojalną z nimi współpracę przy zachowaniu niezależności”.**

Opracował: Bronisław Sasin

Literatura:

1. Dzieje Ruchu Związkowego Robotników Drzewnych i Pracowników Leśnictwa w Polsce do 1939 roku - Józef Broda
2. Sprawozdanie Zarządu Głównego za okres 1945 - 1947 - ZZPLiPD RP.
3. Roczniki „Leśnika” 1993-2013
4. Opracowanie Jerzego Przybylskiego z 2008 r.